

Кохання

Яків Щоголів

Любив козак дівчиноньку,
Любив та й покинув;
Пішов шукать лугариків,
Пішов та й загинув.
Ненадовго зішлися ми,
Серденько, з тобою;
Ненадовго скохалися,
Як риба з водою.
Вгада орел, що й день і ніч
Горлиці воркують, —
Махне крилом, уб'є обох,
Уб'є — і не вчують.
Дізнаються воріженьки
Про щире кохання,
Піде слава, піде слава,
Піде й нарікання.
Отта, скажуть, дівчинонька,
Що чорнії брови,
Не хотіла цуратися
Чужої любови.
Отта, скажуть, дівчинонька,
Що карії очі,
Прогайдала[1] навік сором
У темнії ночі.
Нащо було кохатися
Нам, милий, з тобою,
Нащо було дружитися,
Як рибі з водою?
Зав'янь, рута зелененька,
Понад берегами,
Знапастила я славоньку
Темними ночами.

1847

Примітки:

[1] Втратити, загубити